

Tamás Dénes

RÉMEGYESZERŰ VERSEK 5.

UGYANAZT

negyvenegy évesen
ülök egy domb aljában
hátamat egy tölgyfának vetve
nézem a domb hajlatát
az égen úszó felhőket
azt a néhány fát
a fodrozódó füveket virágokat

MIT LÁTOK

először réműlettel
utána megnyugvással
tölt el a gondolat:
húsz év múlva is
ugyanazt fogom látni
mint most

ÖSSZEOMLIK

szeretem érezni
ahogyan az évek során
összegyűjtött tudásom
először akadozni kezd
utána meg összeomlik
egy fa látványától

BARÁTSÁG

találkozás két idegennel
farönkön ültök
egy tágas kert közepén

az egyik hirtelen a szülei torzságairól
kezd beszélni
a másik arról
hogyan verte az apja az anyját

felnyílnak a sebek
te hallgatsz közepén

mindenki egyforma

MANTEGNA KRISZTUSA

negyvenegy év
oly soknak tűnik
mégis hogyan telhetett el

néhány szerelem
siker kudarc álom
mintha lombhullásban állnék

itt
mint mantegna krisztusa
az idő megrövidülésében